

Sygn. akt VI U 79/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Janusz Madej

Protokolant st. sekr. sądowy Dorota Hańc

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2017 r. w Bydgoszczy na rozprawie

odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 1 grudnia 2016 r., znak: (...)

w sprawie: M. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o rentę socjalną

I zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy M. G. prawo do renty socjalnej od 1 października 2016 r. do 31 grudnia 2020 r.;

II stwierdza odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt VIU 79/17

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 grudnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. po rozpoznaniu wniosku M. G. z dnia 13 września 2016 roku wstrzymał wnioskodawcy wypłatę renty socjalnej. W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy powołując się na artykuł 4-ty Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej, Dziennik Ustaw z 2003 roku pozycja dziewięćset

[**ns 00:00:46.740**]

tekst jednolity ze zmianami wskazał, iż orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 29 listopada 2016 roku wnioskodawca nie został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy. Odwołanie od tej decyzji wniósł wnioskodawca M. G. domagając się jej uchylecia. W uzasadnieniu odwołania wnioskodawca wskazywał, że w jego ocenie zaskarżona decyzja jest niezgodna ze stanem faktycznym. Podkreślał on, że poza sporem pozostaje, iż należy do kategorii osób, o których mowa w artykule 4-ym Ustawy o rencie socjalnej. Powoływał się na to, że cierpi na chorobę określoną, jako schizofrenia paranoidalna i że ten zespół chorobowy był podstawą wydawania kolejnych decyzji o przyznaniu mu renty socjalnej. W jego ocenie od rozpoznania u niego schizofrenii paranoidalnej do chwili obecnej stan jego zdrowia nie uległ jakiegokolwiek zmianie, w dalszym ciągu leczy się na tą samą chorobę i również w chwili obecnej schorzenie to jest, powinno być podstawą przyznania mu renty socjalnej. Ubezpieczony podkreślał, że stan jego zdrowia aktualny i niezmiennie od chwili rozpoznania u niego schizofrenii paranoidalnej nie pozwala na i nie pozwalał na wykonywanie

pracy, chociaż bardzo chciałby taka pracą podjąć. Schorzenie powyższe było podstawą przyznania mu wielokrotnie renty socjalnej i dlatego skarżący uważał, że w dalszym ciągu spełnia kryteria do przyznania tego świadczenia. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania powołując argumentację przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji i dodatkowo zaznaczając, że wnioskodawca był uprawniony do renty socjalnej do dnia 30 września 2016 roku. Sąd Okręgowy ustalił i rozważył, co następuje. Wnioskodawca M. G. uprawniony był do renty socjalnej od 1 stycznia 2003 roku do 30 września 2016 roku. W dniu 13 września 2016 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. wniosek o ustalenie mu prawa do renty socjalnej na dalszy okres. Orzeczeniem z dnia 31 października 2016 roku lekarz orzecznik ZUS ustalił, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy, a komisja lekarska ZUS potwierdziła to ustalenie swoim orzeczeniem z dnia 29 listopada 2016 roku. Orzeczenie komisji lekarskiej ZUS stało się podstawą do wydania przez organ rentowy zaskarżonej decyzji. Powyższych ustaleń Sąd dokonał na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach rentowych ubezpieczonego. W celu zweryfikowania stanowiska organu rentowego opartego na komisji lekarskiej ZUS, co do braku całkowitej niezdolności do pracy ubezpieczonego Sąd Okręgowy dopuścił dowód, dowód z opinii zespołu biegłych sądowych, specjalisty z dziedziny medycyny z zakresu psychiatrii, specjalisty medycyny przemysłowej, specjalisty psychologa klinicznego..., klinicznego. W opinii z dnia 30 czerwca 2017 roku zespół biegłych sądowych rozpoznał u wnioskodawcy schorzenie w postaci schizofrenii rezydualnej. Na podstawie przeprowadzonych badań sądowo lekarskich i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną znajdującą się w aktach sprawy biegli sądowi powołanego w sprawie zespołu stwierdzili, że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy okresowo do 31 grudnia 2020 roku od dnia wstrzymania renty. Biegli sądowi wskazali, że przebieg zaburzeń, na które cierpi wnioskodawca ma charakter przewlekły, w czasie ulegało, natomiast zmiana nasilenie poszczególnych objawów przy uwzględnieniu obrazu klinicznego zaburzeń nasilenia i częstotliwości objawów, dotychczasowego przebiegu choroby. W ocenie biegłych sądowych obecny stan zdrowia mimo systematycznego leczenia nie charakteryzuje się brakiem istotnej poprawy funkcjonowania wnioskodawcy. Aktualnie utrzymują się przede wszystkim objawy negatywne, wpływ tych zaburzeń na funkcjonowanie badanego jest znaczący i względnie stały. Stopniowo zmniejszały się zdolności adaptacyjne, umiejętności społeczne oraz interpersonalne i nasilał się stopień nie przystosowania w zakresie funkcjonowania społecznego. Biegli podkreślili, iż ubezpieczony jest systematycznie leczony z powodu schizofrenii od 2001 roku. Obecnie dominują objawy deficytowe negatywne, brak spontaniczności, energii, zainteresowań, wycofanie z kontaktów społecznych, słaba motywacja do a, zaangażowania..., do angażowania się w charakterystyczne dla wieku aktywności i role społeczne. Występujące u badanego zaburzenia powodują znaczne trudności w organizowaniu codziennego toku zajęć w zakresie współpracy, motywacji oraz wykonywaniu i wydajności pracy. Zdaniem biegłych sądowych aktywizacja zawodowa stanowi integralną część długoterminowej strategii leczenia schizofrenii. W tym celu wykorzystywane są zróżnicowane oddziaływania dostosowane do fazy choroby. Biegli zauważyli, że niepowodzenie, niepowodzenia rehabilitacji zawodowej powodują najczęściej pogorszenie stanu psychicznego pacjenta. W związku z tym biegli proponowali przyjąć, że badany jest zdolny do podjęcia pracy wyłącznie w warunkach chronionych. Biegli nie zgodzili się z opinią komisji lekarskiej ZUS z dnia 29 listopada 2016 roku, a po przeprowadzeniu badań dla celów sądowych i przy współudziale specjalisty medycyny pracy oraz przy uwzględnieniu wszystkich ograniczeń wynikających z przebiegu procesu chorobowego biegli dokonali odmiennej kwalifikacji w zakresie ustalenia zdolności do pracy. Uwzględniając potencjalne możliwości kompensacyjne biegli sądowi stwierdzili, że ubezpieczony nie jest zdolny do regularnego wykonywania zatrudnienia w celu osiągnięcia wynagrodzenia na otwartym rynku pracy, podkreślając także, że oceniając stopień niezdolności do pracy uwzględnili biologiczne uszkodzenie struktury i funkcji organizmu. Dotychczasowy przebieg procesów chorobowych, ich wpływ na stan czynnościowy organizmu i sprawność psychofizyczną, wiek badanego oraz zdolność do readaptacji zawodowej. Aktualnie stwierdzili u badanego ograniczony zakres i czas zajęć, stąd proponowana przez biegłych sądowych całkowita niezdolność do pracy okresowo do 31 grudnia 2020 roku na podstawie tych samych dowodów, którymi dysponował organ rentowy. W wywiadzie i w badaniu przedmiotowym biegli zaznaczyli także, że ubezpieczony ukończył liceum ogólnokształcące, matury nie zdał, nigdy nie podjął pracy zawodowej, w wojsku miał kategorię E, w poradni zdrowia psychicznego dla dzieci i młodzieży leczył się od 7 września 1999 roku z rozpoznaniem zaburzenia zachowawcze uwarunkowania organiczne. Po dwóch latach zmień..., zmienionym na schizofrenię nieodróżnicowaną. Od(...), rozpoznanie schizofrenii według dokumentacji postawiono u ubezpieczonego w 14-ym roku życia. Od 2003 roku w poradni zdrowia psychicznego leczył się wnioskodawca z rozpoznaniem schizofrenia paranoidalna. W piśmie procesowym z dnia 12 września 2017 roku organ rentowy oświadczył, iż nie

wnosi zastrzeżeń do wyżej wymienionej opinii w kwestii orzeczonej całkowitej niezdolności do pracy dla celów renty socjalnej u ubezpieczonego z wieloletnią schizofrenią z dominującymi objawami negatywnymi. Na rozprawie pełnomocnik organu rentowego wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie wnioskodawcy prawa do renty socjalnej. Dokonując oceny wiarygodności i mocy dowodowej zebranego w sprawie materiału, w szczególności opinii biegłych sądowych Sąd Okręgowy uznał opinię za w pełni wiarygodną, oddającą aktualny i obiektywny stan zdrowia ubezpieczonego, z którego wynika, iż z powodu schizofrenii rezydualnej jest on nadal całkowicie niezdolny do pracy. Biegli szczegółowo opisali stan zdrowia ubezpieczonego i logicznie oraz zgodnie z posiadaną wiedzą medyczną uargumentowali swoje stanowisko, co do stwierdzonej okresowej częściowej niezdolności, co do okresowej całkowitej niezdolności do pracy wnioskodawcy M. G.. Dokonując subsumpcji właściwych przepisów prawa materialnego do ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy wskazuje, iż zgodnie z artykułem 4-ym Ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało między innymi przed ukończeniem 18-go roku życia. Wnioskodawca niewątpliwie kwalifikuje się do zaliczenia go do takich, takiej ustawowej kategorii osób wskazanych w powołanym przepisie. Zgodnie z ustępem 2-im artykułu 4-go osoba, która spełnia warunki określone w ustępie 1-ym, osobie, która spełnia warunki określone w ustępie 1-ym przysługuje renta socjalna okresowa, jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa. Dlatego na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego w związku z artykułem 477 ze znaczką 14 paragraf 1 kodeksu, przepisem paragraf 2 kodeksu postępowania cywilnego Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy prawo do dochodzonego świadczenia na okres wskazany w opinii biegłych sądowych i wymieniony w punkcie 1-ym sentencji wyroku. W punkcie 2-im wyroku Sąd Okręgowy stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, oparcie zaskarżonej decyzji na wadliwym obiektywnie orzeczeniu komisji lekarskiej ZUS, która dysponowała tym samym materiałem orzecznym, co zespół biegłych sądowych kreuje powyższą odpowiedzialność na podstawie artykułu 118 ustęp 1a Ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z artykułem 15-ym punktem 1-ym Ustawy o rencie socjalnej. Na tym wygłoszenie uzasadnienia zakończono.